

under denne Beskyttelseslov eller ej. Men der er Forhold her, som vil bringe Husbonden i en vanskelig Stilling. Der staar i sidste Punktum af § 33: „Saafremt Parterne ikke har vedtaget afvigende Bestemmelser, kommer ogsaa de øvrige Regler i Lovens Kapitel 1 — med Undtagelse af § 7, 3die Punktum — til Anvendelse, selv om Medhjælperen er fyldt 18 Aar.“ I § 7, 3die Punktum, staar: „Husbonden maa ikke give Medhjælperen stærke Drikke og skal føre Tilsyn med, at saadanne ikke nydes eller opbevares i Medhjælperens Værelse.“

Denne Bestemmelse kommer altsaa ikke til at gælde med Hensyn til det myndige Tyende. Det finder jeg er en Urimelighed. Jeg har selv tjent i mange Aar og har ogsaa haft baade Tjenestekarle og Tjenestedrenge siden, men jeg kan ikke forstaa rettene, end at det her forbydes Husbonden at gøre nogen som helst Indsigelse imod, at det myndige Tyende har eller nyder stærke Drikke i sit Værelse. Det forbydes den umyndige at have det, og Husbonden skal paase, at den umyndige ikke har det, men Husbonden har ikke noget at sige i den Henseende overfor den myndige Medhjælper. Forholdet vil jo mange Steder blive det, at den umyndige og den myndige Medhjælper deler Værelse, og hvorledes skulde da Husbonden kunne føre nogen som helst Kontrol med, at ikke ogsaa det umyndige Tyende faar stærke Drikke, idet han jo vil være ligestillet med de andre. Der vilde efter min Mening ikke være noget urimeligt i, at Husbonden havde Ret til at sige ogsaa overfor den myndige Medhjælper: Jeg vil ikke finde mig i, at du har stærke Drikke eller Selskaber, hvor der nydes stærke Drikke, i dit Værelse. Jeg siger ikke dette ud fra et Afholdsstandpunkt, men jeg vil finde det rimeligt, at Husbonden har den Myndighed. Det har dog nogen Interesse, at den myndige Medhjælper ikke kan sige: Der staar i Loven, at Husbonden kan paabyde umyndige Medhjælperere dette, men ifølge Kapitel 2 er de myndige Medhjælperere undtagne fra denne Bestemmelse.

Da jeg er ved Kapitel 2, vil jeg gøre opmærksom paa et Punkt i første Stykke, hvori der staar, at Parterne ikke retslydigt kan vedtage Bestemmelser, hvorved Reglerne i § 11, 3die Stykke, 1ste Punktum, fraviges. Denne Bestemmelse lyder saaledes: „En Medhjælper, som er syg og sengeliggende, maa ikke, selv med eget Samtykke, flyttes, saafremt Flytningen kan medføre Fare for hans Helbred eller for Smittes Udbredelse.“ Nu er det altsaa i

Kapitel 2 slaaet fast, at den myndige Medhjælper ikke kan frigøre sig fra denne Bestemmelse. Det skal jeg ikke sige saa meget til. Men jeg synes, det er en overflødig Bestemmelse, thi der staar videre i § 33, at Medhjælperen ikke paa Forhaand kan give Afkald paa nogen Del af de i Lovens § 11—14 omhandlede Krav.

Jeg forstaaer overordentlig godt Vanskelighederne ved mange af disse Bestemmelser, men jeg vil henstille, at man i Udvalget sammen med Ministeren tager under Overvejelse, om der ikke er adskilligt af dette, som man i Betænkningen kan skaffe noget mere Klarhed over. I Lovens § 12 tales der saaledes om Legems-skade eller Sygdom, der paaføres Medhjælperen som Følge af utilbørligt Forhold fra Husbondens Side. Det vil altid være vanskeligt at skønne over, om det er Utilbørlighed, der er Skyld i Skaden. I § 18 staar der, at Husbonden ikke maa anvende Medhjælperen til Arbejde, der er skadeligt for hans Sundhed eller overstiger hans Kræfter. Det vil altid være vanskeligt at drage en Grænse for, hvad der kan anses for skadeligt for Sundheden. Jeg kunde tænke mig — hvad der ogsaa i sin Tid blev drøftet i Kommissionen —, at man f. Eks. vilde sige, at det var ufor-svarligt at sætte et ungt Tyende til at gaa op i en Motor og smøre den. Ja, man kunde endogsaa tænke sig, at man vilde sige, at det er farligt for Sundheden at tærskle, det giver meget Støv og giver let Forkølelse. Det er dog sikkert ikke det, der er tænkt paa. Jeg tror imidlertid, man kan komme ud over disse Vanskeligheder ved i Udvalgets Betænkning nærmere at angive, hvad det egentlig er, man sigter til. I det hele taget vil det altid være forbundet med store Vanskeligheder i en Lov at træffe bestemte Regler for de Forhold, her bliver Tale om, og sige: det maa gøres, og det maa ikke gøres. Man kommer let til at staa overfor Vanskeligheder, som jeg tror, man slet ikke kan overvinde. Imidlertid er det min Overbevisning, at Forholdet mellem Husbond og Medhjælper, naar denne Lov er vedtaget, i Praksis vil udvikle sig, som det har gjort hidtil, at man ikke vil arbejde med en Medhjælperlov i Haanden, men uden at tænke paa, at man har en saadan.

I Tyendelovkommissionen var det Spørgsmaal fremme, om man ikke skulde oprette en borgerlig Institution til Paakendelse af Sager mellem Husbond og Medhjælper, og man foreslog fra forskellige Sider Oprettelse af et Tyendenævn.